

NĂM TẤN MÙI: MỘT NĂM ĐẦY NGUY HIỂM

TÔN THẤT THIÊN

Đối với người Việt Nam, bình thường năm mới là một năm phải mang lại sự đổi thay, và mọi người hy vọng rằng sự đổi thay này là đổi thay tốt đẹp. Tình hình càng đen tối, người ta lại càng tin rằng đổi thay sẽ lớn lao. Đó là tâm trạng của tất cả mọi người, của chúng ta ở ngoài xứ -- tuy thể xác không bị ức bách những tinh thần vẫn bất an --, và đặc biệt của đồng bào chúng ta đang quần quai dưới ách thống trị của cộng sản trong xứ -- thể xác lẫn tinh thần thường xuyên bị áp đảo --.

Ai cũng muốn thoát khỏi tình trạng nói trên. Nhưng liệu năm nay ta có thoát được không?

Bình tĩnh và khách quan mà nói, năm nay sẽ là một năm cực kỳ nguy hiểm. Viễn tượng tình hình xứ sở rất đen tối vì tập đoàn lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam càng ngày càng ù lỳ tàn bạo. Điều này rất rõ sau khi Chính Trị Bộ công bố Cương Lĩnh sẽ được đưa ra Đại Hội Toàn Quốc của Đảng sẽ họp vào tháng năm tới đây.

Cương Lĩnh mà tập đoàn Nguyễn Văn Linh - Đỗ Mười - Mai Chí Thọ đưa ra đây là một sự đi thụt lùi 60 năm trở về tình trạng năm 1930 trong khi thế giới và nhân loại đã tiến những bước rất dài trong thời gian đó và, nhất là gần đây, đã chuyển hướng rất rõ rệt và mạnh mẽ. Ngay cả khối cộng sản cũng đã chuyển mình một cách ngoạn mục. Thế giới tiền chiến nay hoàn toàn bị xoá bỏ. Một thế giới mới đang thành hình, mà đặc tính của nó là hướng mạnh về

dân chủ đa nguyên trên lãnh vực quốc gia cũng như quốc tế, và chú tâm vào khai thác kiến thức và khoa học kỹ thuật để phát triển kinh tế mau, mạnh và bao quát toàn nhân loại.

Tưởng ở đây cũng nên nhắc lại một vài sự kiện liên quan đến gốc tích của Đảng Cộng Sản Việt Nam (ĐCSVN) để có thể thấy rõ tính cách cực kỳ lạc hậu của tập đoàn lãnh đạo Đảng đó hiện nay, một sự lạc hậu đang đặt Việt Nam ra ngoài nhân loại.

Năm 1924 Lê-Nin, sử tổ của xã hội chủ nghĩa kiểu Bôn-sê-vích, người sáng lập và chúa trùm Quốc Tế Cộng Sản, qua đời, và được Stalin thay thế. Stalin tiếp tục "sự nghiệp cách mạng" của Lê-Nin và còn đi xa hơn nữa. Đối nội, y đã tạo ra một mô thức cai trị được mang danh là "chế độ độc tài kiểu Stalin", dùng bạo lực tối đa, thanh toán tất cả những ai có thể chống đối y, coi mạng người, kể cả mạng người Nga, như cỏ rác và sâu bọ. Đối ngoại, y phát động chiến dịch bất ổn hoá tất cả các quốc gia tư bản bằng cách xử dụng triệt để Quốc Tế Cộng Sản (QTCS) để khuấy động các xứ đó và thuộc địa của họ.

Chính sách nói trên được chính thức hoá và truyền đạt cho các đảng cộng sản trên thế giới vào năm 1928, nhân dịp Đại Hội QTCS lần thứ sáu. Theo chủ thuyết của Lê-Nin, các đảng cộng sản trên thế giới chỉ là chi bộ của QTCS và phải tuân hành triệt để chỉ thị của QTCS, theo nguyên tắc căn bản của cộng sản, là dân chủ tập trung. Dân chủ tập trung thực sự là quyền hành tập trung. Quyền hành của QTCS tập trung trong tay Ban Chấp Hành của QTCS; ban chấp hành này do đại diện Nga Số chỉ huy; những đại diện Nga Số nhận chỉ thị của Stalin; và Stalin quan niệm QTCS là một công

cụ để phục vụ quyền lợi của Nga Sô, và đặc biệt là quyền lợi cá nhân của y.

Để thi hành chính sách trên đây, Stalin ra lệnh: 1) phải thiết lập đảng cộng sản tại tất cả các thuộc địa; 2) các đảng này phải triệt để cách mạng theo khẩu hiệu "giai cấp chống giai cấp", phải "bôn-sê-vích hoá" và giai cấp hoá đảng - áp dụng kỷ luật sắt, tránh thâu nhận trí thức và tiểu tư sản và tăng gia số đảng viên thuộc thành phần lao động -, phải tôn trọng "tinh thần quốc tế vô sản" -- nghĩa là triệt để theo chỉ thị Mốt-xkơ-va và hướng mọi hoạt động về thực hiện cách mạng thế giới --, và phát động cách mạng thiết lập chính quyền xô viết khắp nơi.

Người trách nhiệm thi hành đường lối Stalin ở Việt Nam là Nguyễn Ái Quốc, tức là "Bác Hồ" sau này. Năm 1920 Nguyễn Ái Quốc đã hoàn toàn tin tưởng vào Lê-Nin và chủ nghĩa Lê-ni-nít; giữa năm ông ta 1923 đã rời Pháp đi Nga và gia nhập vào bộ máy của QTCS. Chỉ trong vòng mấy tháng ông ta được tôn phong là "Cominternchik", nghĩa là một cán bộ ưu tú, trung kiên thượng hạng của QTCS, cống hiến toàn cuộc đời của mình cho tổ chức này. Đồng thời QTCS cũng ban cho ông ta cái tên Nga là Li-Nốp (Linov, hay Lin).

Cuối năm 1924 Li-Nốp (Nguyễn Ái Quốc) được phái qua Quảng Đông để tuyển chọn nhóm cộng sản Việt Nam đầu tiên và huấn luyện họ. Một trong những điều căn bản mà Li-Nốp, lúc đó mang tên Lý Thụy, giảng những đồ đệ ông ta trong Đường Kách Mệnh, tài liệu tuyên huấn đầu tiên của ĐCSVN, là: "Đệ tam quốc tế là một đảng cộng sản thế giới. Các đảng các nước như chi bộ, đều phải nghe

theo kế hoạch và quy tắc chung. Việc gì chưa có mệnh lệnh và kế hoạch đề tam quốc tế thì các đảng không được làm". Điều căn bản thứ hai mà ông ta giạy cho đàn em là trong quyển sách đó là: "Cách mệnh Nga dạy cho chúng ta rằng muốn cách mạng thành công thì...phải theo chủ nghĩa Mã-khắc-tư và Lê-nin".

Đám lãnh tụ ĐCSVN ngày nay đều đã được "Bác Hồ" giáo dục theo kiểu đó, và bản Cương Lĩnh mà chúng thảo ra khi thành lập đảng năm 1930 căn bản chỉ lặp lại những điều ghi trong quyển Đường Kách Mệnh và theo sát chủ nghĩa Stalin.

Mùa thu năm 1928, Li-Nốp (Nguyễn Ái Quốc), lúc này mang tên Sung Wen So (Tống Văn Sở), được bí mật phái qua Thái-Lan, và từ đó, phối hợp với Cục Á Đông (Dalburo) của QTCS ở Thượng-Hải, hoạt động trong vùng Đông Nam Á để thi hành chính sách Stalin. Năm 1930-1931 ông ta lập Đảng Cộng Sản Đông Dương, Đảng Cộng Sản Thái, Đảng Cộng Sản Mã Lai. Từ đó, từ nhiều nơi khác nhau trên thế giới, Li-Nốp (Trần Vương, Vương Sơn Nhị) đều nhân danh QTCS điều khiển ĐCSVN, giữ cho Đảng phải luôn luôn đi đúng đường lối Mác-Lê trong sáng theo đúng tinh thần chủ nghĩa Stalin.

Đi theo đường lối đó, ĐCSVN đã đẩy dân Việt Nam vào hai cuộc chiến tranh dài dằng và khốc liệt, và hơn 15 năm "tiến nhanh, tiến mạnh lên chủ nghĩa xã hội", đưa xứ sở đến tình trạng đói rách và tê liệt thê thảm ngày nay.

Nhưng, như vậy chúng cũng chưa hài lòng. Dự thảo Cương Lĩnh mà chúng đã công bố là một sự lập lại Cương Lĩnh của ĐCSVN, nghĩa là đám nắm quyền lực ở Hà Nội hiện nay không những không hối hận đã áp dụng mô thức Stalin hơn 60 năm nay, mà còn cảnh cáo chúng

ta rằng chúng quyết định sẽ tiếp tục đi con đường băng hoại xú sở đó cho đến năm 2000!. Một người vừa đi Việt Nam về kể lại rằng một cán bộ cao cấp của ĐCSVN đã tuyên bố với ông ta: " Nếu cần, Việt Nam sẽ làm người cuối cùng nắm giữ ngọn cờ chủ nghĩa xã hội". Thật là quái gở đến ghê tởm khi ai cũng biết rằng ngọn cờ ấy đã bị gãy cán và xé rách beng từ ngày bức tường Béc Linh bị hạ ~~ở~~ tháng 11 năm 1989 rồi. Nhưng dù sao, sự thế đã như vậy thì nay chỉ có ba trường hợp có thể xảy ra.

Trường hợp thứ nhất: phe cải tổ thắng thế vào đại hội thứ bảy này. Trong trường hợp này, tuy rằng phe cải tổ cũng vẫn là cộng sản, như đại tá Bùi Tín đã nhấn mạnh ở Paris, nhưng tình hình sẽ lắng dịu hơn, đám lãnh đạo mới sẽ tương đối cởi mở hơn. Tất nhiên, chế độ cộng sản còn, chúng ta phải tiếp tục tranh đấu cho đến khi chế độ đó bị dẹp bỏ. Nhưng điều kiện tranh đấu thuận lợi hơn, vì đám lãnh đạo này sẽ phải mở cửa dân chủ rộng hơn.

Trường hợp thứ hai: phe bảo thủ, nghĩa là tập đoàn phản động Nguyễn Văn Linh - Đỗ Mười - Mai Chí Thọ, thắng. Tất nhiên chúng sẽ áp dụng Cương Lĩnh gọi là "mới" đã được công bố. Trong trường hợp này, tình hình sẽ đen tối hơn; Việt Nam sẽ tiếp tục xuống dốc, nhưng với một tốc độ cao hơn và sẽ bị đẩy xuống sâu hơn. Dân chúng sẽ cùng khốn hơn, và tinh thần chống đối sẽ cao hơn. Ngay trong Đảng, những phần tử chống đối sẽ cũng gia tăng. Phần khác, đám Mai Chí Thọ sẽ dùng quyền lực gia tăng đàn áp, không những đối với những phần tử không cộng sản, mà ngay cả với những phần tử chống đối trong đảng. Hơn nữa, đối với những phần tử này, sự đàn áp sẽ triệt để hơn.

Những sự kiện trên đây sẽ dồn tình hình đến trường hợp thứ ba. Những phần tử cộng sản chống đối, vì muốn tránh làm đảng viên một đảng mà sau này sẽ bị lịch sử phê phán là một đám người bỉ ổi đã vì tham quyền cố vị mà trắng trợn chà đạp lên sinh mạng và quyền lợi của dân tộc, và trong hiện tại muốn khởi bị dân chúng phỉ nhổ và oán hờn, đặc biệt là vì tự tồn, tất phải vùng lên dùng vũ lực chống đối. Lúc đó, dân chúng chắc chắn cũng sẽ uà theo với dao gậy tiếp tay cho phe cách mạng. Xứ sở sẽ lâm vào cảnh xáo trộn đổ máu một lần nữa.

Xáo trộn lâu hay mau và máu đổ nhiều hay ít, tùy quân đội và cảnh sát ngã về bên nào. Nếu họ ngã về phe cách mạng thì cuộc xáo trộn và đổ máu sẽ tương đối ngắn và thiệt hại cho xứ sở tương đối ít. Nếu không, cuộc xáo trộn và đổ máu sẽ kéo dài. Trên lý thuyết, quân đội và cảnh sát cũng bị thống khổ như dân, và rất có thể họ sẽ ngã về phía dân ngay, hay sau một vài ngày đàn áp. Chúng ta cũng mong như vậy.

Nhưng dù ngắn hay dài, rốt cuộc phe phản động cũng bị bại vì không có một chế độ nào đã vừa mất lòng dân vừa mất lòng cả ngay cán bộ của mình và chỉ dựa trên bạo lực mà có thể duy trì quyền lực của mình lâu dài được.

Dù sao, xứ sở năm nay cũng trải qua một thời kỳ rất nguy hiểm, và từ nay đến đại hội bảy, chúng ta sẽ sống những phút rất hồi hộp cũng không khác gì những giờ phút mà dân chúng các nước Âu Mỹ đã sống trước khi Tổng Thống Bush hạ lệnh cho quân đội Mỹ tấn công I-rắc!